

„Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky.“
(Žid.13:8)

Oběžný dopis

Velice srdečně zdravím všechny v drahém jménu našeho Pána Ježíše Krista slovem z Mat.4:4:

„On pak odpovídaje, řekl: Psáno je: Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.“ (5.Moj.8:3).

Na počátku Bůh řekl: *„Budiž světlo!“*, a bylo světlo. A Bůh oddělil světlo od tmy. Na počátku bylo Slovo, ne výklad. *„Na počátku bylo Slovo* (hebr. Dabar – ten Mluvící) *... V něm život byl, a život byl světlo lidí ...“* (Jan.1:1-5). Opravdu věřící člověk není živ jen pozemským chlebem, nýbrž duchovně každým slovem, které vychází z Božích úst. Bůh nemusí žádné Své slovo brát zpět, úplně jedno, kdy, kde a ke komu, ať ve Starém nebo v Novém Zákoně, mluvil. Ale od samého počátku bylo obojí: Světlo a tma, den a noc, víra a nevíra, poslušnost a neposlušnost, dobré i zlé – život a smrt. Tak to zůstane až do konce.

V každém Božím slovu je zárodek života, ale teprve když je jako semeno zaseto do srdce věřících, může vzejít k životu (Mar.4:26-29). Podle Mat. 13 rozsel rozsévač dobré semeno a během doby, kdy lidé spali, přišel nepřítel a rozsel své semeno. Obojí, pšenice i plevel porostou až do žně. Pán sám to tajemství vysvětlil: *„Rozsévač dobrého semene je Syn člověka. A pole je tento svět, **dobré pak símě jsou synové království, ale koukol jsou synové toho zlostníka. A nepřítel, který jej rozsívá, je ďábel, ale žeň je skonání světa, a ženci jsou andělé.**“* (V.37-39). Potom co Rozsévač

rozsel Slovo (Mar.4:14; Luk.8:11), zasévá nepřítel výklad. To jedno je pravda, druhé lež a klam.

Nejprve vystoupil Mojžíš s pravým slovem, neboť Bůh se rozpomněl na Své zaslíbení, které dal Abrahamovi (1.Moj.15:13). Potom vystoupil Balám, aby Boží lid svedl z pravé cesty (4.Moj.22-24).

Nejprve vystoupil Kristus, ten zaslíbený Prorok (5.Moj.18:18; Sk.3:22-23; Sk.7:37-38); On rozséval Slovo. Potom přišel antikrist a falešný prorok (1.Jan.2:18; Zj.16:13); ten rozsel výklady. A falešní Kristové, tzn. falešní pomazaní, to činí ještě dnes. Dokonce se mohou prokázat divy jako potvrzení (Mat.7:21-23), tak že sami vyvolení si musí dát pozor, aby nebyli svedeni (Mat.24:24).

Nejprve vystoupili praví apoštolové, potom ti falešní (2.Kor.11:13; Zj.2:2).

Nejprve šířili pravé učení ti Pánem povolání apoštolové (Sk.2:42; Ef.2:20), potom falešní apoštolové zavedli zhoubné učení (2.Kor.11:1-13; 2.Petr.2:1).

Nejprve vystoupil jako evangelista bratr Branham, potom ti mnozí samozvaní evangelisté s uzdravováním, kteří posluchačům kázali evangelium blahobytu a všichni si budovali království blahobytu za miliony dolarů.

Co se děje v našem čase? Co se děje nyní na základě Božího spásného plánu? Kdo vystoupil jako první v síle Božího povolání, aby nesl zvěst Slova do celého světa? Kdo podle vlastního uvážení vystoupil později a šířil cizí učení, tzv. „zvláštní zjevení“, aby učedníky přiměl ke svému následování?

Mat. 24 a 25 jsou také s ohledem na poslední úsek před návratem Krista pro církve důležité. Nejprve ten věrný Pán odpověděl na hlavní otázky a varuje: „*Vizte, aby vás žádný nesvedl.*“ ON mluví o válkách zemětřeseních, falešných prorocích, ale potom se dostává k tomu podstatnému: „*A bude kázáno toto*

evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům, a tehdy přijde skonání.“ (Mat.24:14). To se nestalo za času Luthera, Wesleye nebo před sto lety. To se děje nyní, a my smíme prožívat: Plné evangelium se všemi zaslíbeními je všem národům zvěstováno skrze tu poslední zvěst – jedněm na svědectví, druhým k vyvolání (2.Kor.6:14-18). To je to věčně platné evangelium (Zj.14:6), jak bylo na počátku. Každé Boží dítě věří a žije z každého slova a je obzvláště vděčné za ta zaslíbení, která se v našem čase plní.

Potom Pán pokračuje a líčí události, které se do návratu Syna člověka a velikého soužení, ano, až do konce stanou. A opět následuje něco důležitého: *„Od stromu pak fíkového naučte se podobenství: Když již ratolest jeho začne rašit a listí se pučí, porozumíváte, že blízko je léto. Také i vy, když uzřeli byste toto všecko, vězte, že blízko je a ve dveřích království Boží.*“ (Mat.24:32-33). Podle Oz.9:10 je Izrael ten fíkový strom.

V Luk.21:24 Pán předpověděl, co se s nimi stane: *„I padat budou ostrostí meče, a zajatí vedeni budou mezi všechny národy, a Jeruzalém tlačen bude od pohanů, dokud se nenaplní časy pohanů.*“

Již tehdy bylo to zaslíbení: *„Jistotně poberu tě, Jákože, docela, jistotně shromáždím ostatky Izraele, a seženu je v hromadu jako ovce v Bozra, jako stádo do prostřed ovčince jeho, i vzejde hluk od lidu.*“ (Mich.2:12).

„I budete bydlet v zemi, kterou jsem dal otcům vašim, a budete lidem mým, a já budu vaším Bohem.“ (Ez.36:28).

„Tehdy dědičně ujme Pán Judu, díl svůj, v zemi svaté, a vyvolí zase Jeruzalém.“ (Zach.2:16).

Pán říká těm Svým: *„Tak i vy, když uzříte, ano se tyto věci dějí, vězte, že blízko jest království Boží.*“ (Luk.21:31). Amen! Shromažďování dvanácti kmenů Izraele ze všech národů není pouze nějakým znamením

mezi mnohými, nýbrž „znamením“ blízkého Kristova návratu.

V Mat.24:39-41 pak Pán o vytržení říká, když dva budou na poli, dva ve mlýně a dva na jednom lůžku, jeden bude vzat, druhý zůstane. ON varuje: „Proto i vy buďte hotovi; nebo v tu hodinu, v kterou se nenadějete, Syn člověka přijde.“ (v.44).

„A když odešly kupovati, přišel Ženich, a které hotovy byly, vešly s ním na svatbu, i zavřeny jsou dveře.“ (Mat. 25:10).

V Mat.24:45 až 47 předpověděl náš Pán v podobenství, co se musí stát s čeledí, než se naplní kapitola 25 a Ženich přijde. ON se ptá: „Kdo tedy je služebník věrný a opatrný, kterého ustanovil pán jeho nad čeledí svou, aby jim dával pokrm v pravý čas?“ – ne aby nad tou čeledí vládl, ale všem, kteří v církvi vykonávají nějakou službu, přináší zjevené slovo jako čerstvý pokrm a dělí se s nimi. Nyní žijeme především z tohoto slova. Verš 47 je rovněž TAK PRAVÍ PÁN: „Amen pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej.“ To je plné obnovení a dokonalé uvedení do celé rady Boží.

Biblickou zvěstí konečného času jsou také zjevena všechna skrytá tajemství. Neobsahuje jen to, co každý jednotlivec, každá žena, každý muž a celá církev potřebuje ke své přípravě, ale také to, co patří k pětinasobné službě podle Ef.4. Tak může každý sloužící bratr podle původního křesťanského vzoru přispět ke vzdělání Kristova těla, „... až bychom se sběhli všichni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova“ (Ef.4:11-16).

Ale jen tomu, kdo respektuje každé Boží slovo – také pro tento čas – opravdu mu věří a zařadí to tam, kam to patří, tomu je to zjeveno. Jen tak je možné opravdové uvedení do Božího spásného pořádku. To se také

vztahuje na všechny sloužící bratry. Hlavní zaslíbení pro církev v našem čase zní: „*Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Páně veliký a hrozný, aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych přijda, neranil zemi prokletím.*“ (Mal.4:5-6).

Den Páně je ve Starém a Novém Zákoně popsán velice přesně. Prorok Joel píše: „*Slunce obrátí se v tmou a měsíc v krev, prvé než přijde den Páně veliký a hrozný*“ (Joel.2:31). Než den spásy skončí, než se slunce zatmí a měsíc obrátí v krev (Sk.2:20), se nyní plní druhá část toho zaslíbení z Mal.4:5.

V Mat.17:11-13 a Mar.9:12-13 náš Pán vysvětlil, co se zaslíbením Eliáše souvisí. ON potvrdil službu Jana Křtitele, který vystoupil v duchu a síle Eliáše, ale také odkázal ještě na budoucnost: „*Eliáš zajisté přijde prvé a napraví všechny věci.*“ Nejedná se tedy o podomácku udělanou zvěst, nýbrž o Boží spásnou zvěst dokonalého navrácení všeho, co v církvi bylo na počátku a potom bylo ztraceno. Všechno musí být uvedeno zpět do správného stavu: sloužící bratři a celá církev. Službou Jana Křtitele byla srdce otců žijících ve starozákonní víře obrácena k víře dětí nové smlouvy, *aby tak stvořil Pánu připravený lid* (Luk.1:16-17). Službou, kterou dal Bůh bratrovi Branhamovi, jsou srdce pravých Božích dětí navracena k víře apoštolských otců, aby Pánu stvořil řádně připravený lid.

11. června 1933 bratr Branham obdržel své povolání a poslání před mnohými svědky. Když stál v řece Ohio připraven pokřtít 17. osobu, z nadpřirozeného světla, které nad něho sestoupilo a vidělo to asi 4000 lidí, mu bylo řečeno: „**Jako Jan Křtitel předcházel prvnímu příchodu Kristovu, tak budeš poslán ty se zvěstí, která předejde druhému Kristovu příchodu.**“

Večer 7. května 1946 přišel k bratru Branhamovi, tak jako k Zachariášovi v Luk. 1, nebeský posel a vysvětlil mu, nebeské povolání v podrobnostech. Teprve

potom začal svou jedinečnou službu, kterou Bůh sám tisíckrát potvrdil.

Nakonec bratr Branham, jehož služba se vztahovala k přímému spasitelnému Božímu plánu, dostal pokyn, aby uskladnil duchovní pokrm, to zaslíbené a zjevené Slovo. Nikdy mu ale nebylo řečeno, že ten pokrm bude rozdávat; ani to, že zemře a po tom vstane z mrtvých, aby dokončil svou službu. Duchem Svatým znovuzrozené a Duchem Svatým naplněné děti Boží věří jen tomu, co říká Písmo. Jak mu bylo 11. června 1933 z nebe provoláno, ta zvěst celé Boží rady, se kterou byl obeznámen, předchází druhému Kristovu příchodu – a to souhlasí se svědectvím Svatého Písma.

Také Sk.3:21 jsou TAK PRAVÍ PÁN a musí se naplnit před návratem Krista: *„Kterého zajisté musí přijmout nebesa, až do času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa Svých svatých proroků od věků.“* Zvěstí bratra Branhama je nám z milosti navráceno všechno, co se Kristově církvi ztratilo. Zjevené Slovo proniklo až do končin Země.

Jak je psáno v Am.8:11, Bůh poslal duchovní hlad po slyšení slova Páně, a tak lidé jedou více než tisíc kilometrů, aby prožili shromáždění, kde se zvěstuje zjevené a zaslíbené slovo, které se nyní naplňuje. Je to čerstvá mana, kterou Pán zaslíbil těm přemožitelům (Zj.2:17).

Nyní čekáme na nadpřirozené působení Ducha Svatého jako o Letnicích a že Bůh sám do církve opět navrátí tu pětinasobnou službu, všechny dary Ducha, všechno ovoce Ducha, všechny ctnosti – neboť konec musí být jak začátek. ON to zaslíbil, On sám to učiní mocným působením Ducha.

24. prosince 1965 Bůh Svého služebníka a proroka odvolal k Sobě. To následující teď říkám s úmyslem, aby všichni, kteří musí naplnit míru prohřešení, to nyní učinili, a všichni, kteří jsou předurčeni k tomu, věřit

každému slovu, se ze srdce potěšili: Bratr Branham mi jako prorok 11. června 1958 v Dallasu, v Texasu, před svědky řekl: „Bratře Franku, ty se s touto zvěstí vrátíš zpátky do Německa ...“

3. prosince 1962 mi bratr Branham jako prorok před stejnými svědky řekl: „... počkej s rozdáváním pokrmu až dostaneš ten zbytek pokrmu ...“

Večer 11. dubna 1966 v den pohřbu bratra Branhama, mluvil ten Duch, jak je psáno ve Sk.8:29 o Filipovi: „Nyní přišel tvůj čas, abys rozdával ten pokrm a šel od města k městu zvěstovat Boží Slovo.“ Byl jsem tomuto nebeskému povolání od prvního dne poslušný. A mohu říci s Pavlem: *„Ale s pomocí Boží ještě až do dnešního dne stojím, vydávaje svědectví i malému i velikému, nic jiného nevypravuje, než to, co proroci a Mojžíš zvěstovali, že se mělo stát“* (Sk.26:22).

Také to je TAK PRAVÍ PÁN, který mi příkazujícím hlasem povolal: „Můj služebníku, Já jsem tě podle Mat.24:45-47 určil, abys ten pokrm rozdával!“ – Je to zrovna tak pravda, jako Jan.3:16. Tato prožití jsem si přece jen tak nevymyslel, jsou vám všem z Oběžných dopisů z šedesátých a sedmdesátých let známa.

Pověření, které mi ten stále věrný Pán 2. dubna 1962 před východem slunce dal, jsem v uplynulých 44 letech od odchodu bratra Branhama vykonával ve více než 150 zemích. Jako ve Starém Zákoně Josef naplnil obilné sýpky přirozeným pokrmem, měl jsem i já přesně sedm let času, totiž od konce roku 1958 do konce roku 1965, naplnit obilnici duchovním pokrmem (Mal.3:6-10), a stále ještě mohu rozdávat. Každé kázání, které kázal bratr Branham, mi bylo rovnou zasláno. Bratr Branham mě osobně poslal ze Leo Mercierem, který odpovídal za nahrávání kázání, aby mi je posílal. Tedy též duchovní pokrm byl nejen v Jeffersonville, ale na příkaz Páně uložen také zde. Nežijeme v minulosti, v těch čtyřicátých, padesátých, šedesátých letech. Ani

nezdobíme hrob proroka. Žijeme v Boží přítomnosti v každém slově a z milosti jsme získali napojení na poslední Boží působení.

Ještě nikdy se z pravého proroka nestal falešný prorok, ještě nikdy se nestala z pravdy lež, ještě nikdy se z pravého a moudrého služebníka nestal zlý služebník. U Boha je všechno uspořádáno, světlo a tma jsou rozděleny, pravda a lež odděleny. Každé semeno plodí podle svého druhu a „*podle jejich ovoce je poznáte.*“ Kdo je narozen z Boha, věří každému slovu, každému zaslíbení; a všichni, kteří Ženichovi vycházejí jako moudré panny vstříc, se neposkvvrňují nebiblickými učením – jsou obmyti krví Beránka, ve Slově Pravdy posvěcená Nevěsta a jsou Duchem Svatým zapečetěni ke dni spasení těla.

S Boží horlivostí

„Neboť miluji vás Božím milováním. (Podle něm. př. Bible: ... neboť horlím pro vás božskou horlivostí) Zasnoubil jsem zajisté vás jako čistou pannu oddat jednomu muži, Kristu. Ale bojím se, aby snad, jako had svedl Evu chytrostí svou, tak nebyly porušeny myslí vaše, abyste se totiž neuchýlili od prostoty, která je v Kristu.“ (2.Kor.11:2-3).

To také bylo hlavní přání bratra Branhama, který ten bíle oděný zástup viděl v ráji. Mohu říci, že o to také usiluji nyní, kdy jsme se návratu nebeského Ženicha ještě více přiblížili, obzvláště od ledna 1981, když jsem byl vzat z těla, a s tím velkým, bíle oděným zástupem – všichni byli mladí – ve vytržení vzat vzhůru.

Pavel se obával, že Satan, který se přizpůsobí každé situaci, lstivý jako had se smrtelným jedem přijde jako anděl světla a mohl by církev věřících svést. Ta obava byla oprávněná, neboť Satan se objevil již za času Joba

ve shromáždění synů Božích v nebi (Job.1:6). Ano, člověk žasne, on přišel rovnou také k dalšímu shromáždění andělů (Job.2:4). Po první návštěvě nastalo zničení všeho, co Job měl. Po druhé návštěvě Satan napadl samotného Joba. Úplně jedno, jak, kde a kdy – když se Satan ukáže v nějakém shromáždění a je mu dopřán sluch, vždycky za sebou zanechává zkázu.

K svedení Evy došlo překroucením jednoho slova, které Pán, náš Bůh řekl Adamovi. Satan začal větou: „Zdali Bůh opravdu řekl...?“ Co Bůh řekl, to on zpochybnil, aby jeho lež vypadala důvěryhodně. Ten starý had by dokonce Evě mohl říci: „A tys to slyšela? Byla jsi u toho? Víš, jestli je to tak?“

Za času Mojžíše by mohl říci Chóre: „Byl jsi u toho, když byl Mojžíš povolán? Byl jsi s ním na té hoře, když s ním Bůh mluvil?“ On by těm za času apoštolů mohl říci: „Byli jste u toho, když byl Pavel povolán? Slyšeli jste ten hlas z nebe?“

Těm pochybovačům dnes by mohl říci: „Byli jste u toho, když v červnu 1933 sestoupilo to světlo? Slyšeli jste, co řekl ten anděl Páně bratrovi Branhamovi 7. května 1946?“ Satan stále ještě jako u Evy rozsévá pochybnost, a sice když říká: „Zdali opravdu k němu Pán mluvil? Byl jsi u toho 2. dubna 1962? Slyšel jsi to? Byl jsi u toho 3. prosince 1962? Zdali to ten prorok skutečně řekl? Slyšel jsi to? Byl jsi v červenci 1976 u toho, když Pán přikázal, Jemu posvětit ten sousední pozemek a stavět na něm, nebo v září 1976, když se jednalo o pokrm, nebo když Pán v Marseille řekl: »Můj služebníku, vstaň a čti 2.Tim.4...!«, když se jednalo o sedm hromů a všechno ostatní?“ Satan svede pokaždé stejným způsobem a druhem, staví, co Bůh řekl v pochybnost a tím lidi ovlivní.

Bratru Branhamovi bylo důrazně řečeno: „Jestliže dosáhneš toho, že ti lidé budou věřit ...“ Nepřítel vždycky rozsévá pochybnost o tom, co Bůh řekl a

přikázal. Po nevěře následuje prohřešení, přestoupení hranice. Co zbývá, je nepřátelství mezi těmi dvěma semeny, jak se to stalo již v zahradě Eden. Jedni věří Bohu a pevně se drží toho, co ON řekl, ostatní ovládne pochybnost, oni zhřeší jako posměvači vůči Božímu povolání a Duchu Svatému, který uvádí do vší pravdy. Ale platí, co Pán sám řekl: „*Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, koho bych já poslal, mne přijímá; a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mne poslal.*“ (Jan.13:20).

Kdyby na počátku nenastal pád do hříchu v zahradě Eden, pak by se spásný plán, který Bůh učinil před věky, neuskutečnil. Kdyby zde ve sboru v květnu 1979, odkud se vykonává přímé pověření, nenastalo to strašné svedení, nikoho by nenapadlo, že musí být znovu zaveden Boží pořádek. Satan je svůdce celého světa, ale ve spojení se vzetím toho pacholíka (v němč. mužného syna) je označen jako „žalobník bratří“ a nakonec bude svržen dolů (Zj.12:10). Musíme dávat pozor, abychom se neocitli pod vlivem žalobníka bratří, nýbrž abychom se také v tomto ohledu postavili na stranu Boží a Jeho Slova a s Pavlem mohli provolat: „*Kdo bude žalovat na vyvolené Boží?*“ (Řím.8:33). O to se snaží Satan a všichni, kdo se jím nechají ovlivnit.

On se nyní staví před církev, aby zabránil zrození toho pacholíka (mužného syna). Bůh tu ale má důležitý úkol, totiž vyvolání a přípravu Církve-Nevěsty, spojit ji se službou proroka. Nyní bude v církvi všechno uvedeno do původního stavu. Teď bude zjeveno, kdo o zvěsti jen mluví nebo kdo se pod každé Boží slovo podrobí, bude ve vůli Boží nalezen a každé slovo skutečně vyžívá. Potom jsou veškeré diskuze zbytečné. Bůh jako u Joba (kap.42) všechno dvojnásobně nahradí. Jak je v Jak.5:11 v souvislosti s návratem Krista napsáno, pozdní a raný déšť padne před návratem Pána, potom se také naplní co je zaslíbeno u Joel.2:23-24: „*I vy,*

synové Sionští, plesejte a veselte se v Pánu Bohu vašem; nebo vám dá déšť příhodný, a sešle vám déšť hojný, podzimní i jarní včas. I budou naplněny stodoly obilím, a oplývat budou presy moštěm a olejem.“ Je pozoruhodné, že bratr Branham v roce 1955 jak v Curychu tak i v Karlsruhe o tomto tématu mluvil.

Kdo nyní, jak bratr Branham zdůraznil, nemůže z čistého srdce říci, jak řekl Pán, náš Spasitel: „*Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, jenž mne poslal, a dokonal dílo jeho.*“ (Jan.4:34), ten ještě nepochopil, o co se opravdu jedná. Nestačí hovořit o zvěsti a zvěstovateli, o pokrmu, o zjeveném slovu. Nyní, kdy je stůl Páně před tváří nepřátel, kteří se nám posmívají, prostřen, tak jako nikdy předtím, musíme v síle duchovního pokrmu vůli Boží činit, aby On mohl dokonat Své dílo. Kdo má uši k slyšení, slyš, co Duch nyní praví církvím. Každý musí z čistého srdce moci říci: „Ne moje, nýbrž Tvá vůle se staň!“ Dokonalá vůle nebeského Ženicha se nyní stane v Jeho Nevěstě a Kristu bude přivedena čistá panna. Amen.

„... nyní již smířil, tělem svým skrze smrt, aby vás postavil svaté, a neposkvrněné, a bez úhony před obličejem svým ...“ (Kol.1:22).

Jako za času Sodomy a Gomory

K mnohým předpovědím o posledním úseku před návratem Krista patří také perverzní stav našeho času. To bylo za všech dob, ale ne v míře, v jaké je to nyní. Za času Abrahama, když dostal zaslíbení o narození Izáka, Pán sám navštívil Abrahama v doprovodu dvou andělů, v podobě mužů (1.Moj.18). Pán zůstal u Abrahama, ti andělé šli dále do Sodomy. Když tam večer dorazili, přijal je Lot do svého domu. Tehdy se stalo něco strašného: Homosexuální muži toho města se shromáždili před Lotovým domem a vyzvali ho, aby jim

ty muže vydal. Příběh záchrany Lota a jeho rodiny před zničením Sodomy a celého okolí všichni známe a můžeme si to přečíst v 1.Moj.19.

V našem čase zasahuje partnerství lidí homosexuálně zaměřených až do vládních kruhů, otevřeně se mluví o „manželství homosexuálních párů“, o požehnání párů téhož pohlaví. Co to má být za manželství? Bůh Adamovi stvořil pomocnici – Evu, ale ne pomocníka. Vždyť musí platit: „*Budte plodní a množte se ...!*“

Ani jediný muž Boží nebyl homosexuál – ani Adam, Abraham, David, Šalomoun, Petr nebo Pavel.

Protože Bůh chtěl mít pořádek ve svém stvoření, manželství, rodině, ve Své církvi, tak vydal Svému lidu nařízení. Pro mnohá přestoupení On ve vydání Zákona nařídil dokonce trest smrti. Tři z toho jsou cizoložství, homosexuální vztahy a pohlavní styk se zvířaty: „*Muž, pak, který by se cizoložství dopustil s ženou něčí, že zcizoložil s ženou bližního svého, smrtí umře cizoložník ten i cizoložnice.*“ (3.Moj.20:10).

„*A kdo by se scházel s pohlavím mužským jako s ženou, ohavnost učinili oba dva. Smrtí umrou, krev jejich bude na ně.*“ (v.13).

„*Kdo by pak obcoval s hovadem, smrtí umře, a hovado zabijete. Také žena, která by přistoupila k některému hovadu, aby obcovala s ním, zabiješ ji i to hovado. Smrtí umrou, krev jejich bude na ně.*“ (v.15-16).

Mezi deseti vypsányými přestoupeními v 1.Kor.6:9-10, které vylučují z Božího království, je uváděno také prznění chlapců (v Kral. př. Bible – samcoložníci). V uplynulých týdnech a měsících ovládalo média jen jediné téma, totiž ty případy zneužívání především v katolickém kostele. Podle mezinárodních zpráv je to více zemí, v nichž se oběti často až po mnohých letech odvážili vypovídat o tom, co jim bylo učiněno. Začalo to tím, co vyšlo najevo v Kalifornii, a tam katolický kostel

zaplatil obětí jako odškodné za celý ten čas v letech 1952-2002 více než dvě miliardy dolarů.

Zavedení celibátu byl pro celý klérus v roce 1139 podle toho, co Pavel píše v 1.Tim.4:1-3, démonickým rozhodnutím: „... že v posledních časech odvrátí se někteří od víry, poslouchajíce duchů bludných a učení dábelských, v pokrytectví lež mluvících, a cejchované majících svědomí své, zabraňujících ženit se, prikazujících zdržovat se od pokrmů ...“ Oproti mínění tehdejších katolických hodnostářů je katolický teolog profesor Hans Kong přesvědčen o tom, že celibát je příčinou těch přehmatů.

Není žádný bratr v Kristu, který je homosexuál, který se proviní při dětech (pedofil), vezme manželku jiného a proviní se cizoložstvem anebo dokonce se schází se zvířaty. Tak jak se to v nevěřícím stavu vztahovalo na muže nebo ženu, tak se to už jistě nevztahuje.

Výčet těch věcí v nevěřícím světě je neklamným znamením toho, že návrat Krista je blízko.

V Řím.1:18-32 Pavel, muž Boží se jasně o tomto tématu vyjádřil a tím je také všechno řečeno z biblického náhledu: „Zjevuje se zajisté hněv Boží s nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, pravdu Boží v nepravosti zadržujících ...

Proto i Bůh vydal je v žádosti srdce jejich, v nečistotu, aby zprznili těla svá vespolek ... Proto je vydal Bůh v žádosti ohavné. Nebo i ženy jejich změnilo přirozené sebe užívání v to, které je proti přirození. A podobně i mužské pohlaví, opustivše přirozené užívání ženy, rozpálili se v žádostech svých jedni k druhým, mužské pohlaví vespolek mrzkost pášíce, a tak spravedlivou mzdu, která na jejich blud slušela, sami na sebe uvádějí ... kteří vědouce o tom právu Božím, že ti, kteří takové věci činí, hodni jsou smrti, avšak netoliko ty věci činí,

ale i jiným též činícím nakládají (ale s jinými, totéž činícími, souhlasí).“

Dnešní stav, jaký byl také za času Noéma a Sodomy, my nezměníme; právě tak válek a zemětřesení bude přibývat, až po největší zemětřesení předpověděné bratrem Branhamem, v Kalifornii v trhlině sv. Ondřeje. I ta sopka na Islandu s nedozírnými důsledky pro leteckou dopravu, nám ukazuje, co se může stát z jednoho dne na druhý. To všechno přece Pán pro tento poslední čas předpověděl. My z toho můžeme poznat čas a hodinu, konat své spasení s bázni a třesením a pozdvihovat hlavy vzhůru, protože se naše spasení blíží.

Vyznání víry

Bůh ten Pán sám vydal s sebou lidu Izraele na cestu a také Své novozákonní církvi, čemu mají věřit a co činit. V 5.Moj.6:3-9 je psáno:

„Slyš tedy, Izraeli, a hled' tak skutečně činit, aby tobě dobře bylo, a abyste se velmi rozmnožili, (jak mluvil Pán Bůh otců tvých tobě,) v zemi oplývající mlékem a strdí. Slyš, Izraeli, Pán Bůh náš, Pán jeden jest. Proto milovat budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí síly své. A budou slova tato, která já přikazuji tobě dnes, v srdci tvém. A budeš je často opakovat synům svým, a mluvit o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, a léhaje i vstávaje. Uvážeš je za znamení na ruce své, a jako náčelník mezi očima svýma. Napíšeš je také na veřejích domu svého a na branách svých.“ Toto vyznání víry je v 5.Moj.11 od 18. verše ještě jednou potvrzeno.

V hebrejském textu tohoto vyznání víry je poslední písmeno prvního slova a poslední písmeno posledního slova v jedné větě napsáno velkým písmem. Nemělo být jen odříkáváno, ale muselo být vysloveno zcela vědomě

s uctivou bázni a zřetelně důrazně. Až do dnešního dne se Židé modlí „S'hmah Izrael“ s tímto důrazem.

Izrael měl pozorovat a následovat tomu, co Pán řekl, aby se jim v zemi, kterou Bůh zaslíbil jejich otcům, dobře vedlo a byli požehnáni.

Potom přichází ten důraz – a Izrael měl dobře naslouchat – že Bůh ten PÁN JE JEDEN, následuje příkaz milovat Boha celým srdcem, celou duší a vší silou. Slova Boží měla zůstat v srdcích Jeho lidu. Oni měli své děti a děti dětí učit, jak doma, tak na cestách, když uléhali a když vstávali.

„A bude tobě to jako nějaké znamení na ruce tvé, a jako památka mezi očima tvýma ...“ Bůh ten Pán přikázal: *„... jako památka před očima tvýma, aby zákon Pánův byl v ústech tvých; nebo v ruce silné vyvedl tě Pán z Egypta.“* (2.Moj.13:9).

„Ale složte tato slova má v srdci svém a v mysli své, a uvažte je sobě za znamení na rukou svých, a budou jako náčelník mezi očima vašima.“ (5.Moj.11:18).

Kdo v Jeruzalémě zajde do modlitebních prostorů u Zdi nářků, doslova vidí, jak ti muži nosí vyznání víry připevněné koženými řemínky na rukou a na čele. Každý dům, samotně každý hotel v Izraeli má „Mesusa“ s textem vyznání víry z 5.Moj.6:3-9 připevněnu ve výši očí na pravé zárubni vchodových dveří.

Vyznání víry je znamení, poznávací znamení Jeho lidu Izrael.

Nyní k Novému Zákonu v Mar.12:29-30 odpověděl Ježíš na otázku ohledně prvního přikázání: *„Slyš, Izraeli, Pán Bůh náš Pán JEDEN jest. Proto milovat budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší mysli své, i ze všech mocí svých.“* Ten učenec to potvrdil: *„Mistře, dobře jsi upravdě pověděl. Nebo jeden jest Bůh, a není jiného kromě něho.“*

Bůh neexistuje ve třech, nestal se z jedné osoby třemi věčnými osobami. Ani ve věčnosti, ani ve Starém ani

v Novém Zákoně není řeč o nějakém trojjediném bohu. JEDEN Bůh zůstal JEDNÍM Bohem, ten se proto, aby uskutečnil Svůj spasitelný plán, zjevil jako Otec v nebi, ve Svém jednorozeném Synu na Zemi, a v církvi skrze Ducha Svatého: Bůh nad námi, Bůh s námi, Bůh v nás.

„Poněvadž jeden jest Bůh, který ospravedlňuje obřízku z víry, a neobřízku skrze víru.“ (Řím.3:30).

„Ale prostředník není jednoho, Bůh pak jeden jest.“ (Podle něm. př. Bible: „Prostředník není pro jednoho ...“) (Gal.3:20).

„Protož Králi věků nesmrtelnému, neviditelnému, samému moudrému Bohu budiž čest i sláva na věky věků. Amen“ (1.Tim.1:17).

I my máme a smíme toho jediného Boha ze vší duše, celým srdcem a vší svou silou a našeho bližního milovat jako sebe sama (Mar.12:31).

Ale nepřítel se již záhy do novozákonní církve vloudil a uvedl ji do bludu. Oboje jde vedle sebe. Opravdově věřící, kteří setrvávají v pravém vyznání víry Ježíše Krista a apoštolů, a také ti, kteří náležejí k odpadlému křesťanství. Ta vyznání víry – jedno z Jeruzaléma, to druhé z Nikaje – se vzájemně vylučují.

Vyznání víry dosvědčené ve Svatém Písmu zůstává ve Starém a v Novém Zákoně totéž. To je pro všechny pravé děti Boží jedině platné vyznání pro víru, učení, křest, Večeři Páně. Ano, pro každé biblické téma je jen jedna správná odpověď, a ta není napsaná v katechismu, ale jedině v Bibli. Každý křesťanský kostel a společenství víry má vlastní vyznání, čemu se věří a učí. Ale všichni se hlásí k nikajsko-kaldejskému vyznání závaznému pro všechny. Ve Zjevení čteme o náboženském „znamení“, k jehož přijetí mají být všichni přinuceni. Nakonec v posledním sjednocení v Římě bude vysloveno rozhodné slovo, a kdo se nepodřídí, musí počítat s mučednickou smrtí. Tím znamením –

znamení poslední celosvětové náboženské moci – bude ten nátlak vypůsoben.

Naléhavé varování zní:

„Bude-li se kdo klanět šelmě a obrazu jejímu, a vezme-li znamení její na čelo své aneb na ruku svou, i ten také bude pít víno hněvu Božího, víno, pravím, které je vlito do kalichu hněvu jeho ...“ (Zj.14:9-10).

Podle posledního stavu je ve Světové radě kostelů 350 protestantských kostelů a jednot. A Vatikán úplně halasně a jasně prohlásil, že všechny protestantské kostely jsou pouhými křesťanskými společnostmi; jediný kostel Kristův má být katolický kostel, s kterým a v kterém všichni dosáhnou plné Boží spásy. Plná Boží spása ale není v žádném kostele, ta je jen v Ježíši Kristu a musí být každým přijata a prožita! Tedy těm dcerám kostela, které neprožily plnou spásu v Ježíši Kristu nezbyvá nic jiného, než se vrátit do mateřského kostela (Zj.17).

Všichni se odvolávají na slova v Jan.17:21: „... Aby všichni jedno byli ...“, a nikdo si v té souvislosti nepřechte, jak je to napsáno a míněno: „*Já v nich, a ty ve mně, aby dokonáni byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jako jsi mne miloval*“ (v.23) – Bůh v Kristu (2.Kor.5:19) a Kristus v nás (Kol.1:27).

Nemůže být dost často opakováno, že v prvních staletích nebyli žádní papežové, kardinálové a žádný zorganizovaný kostel. Přestože existovalo více než sto různých vyznání víry, tak také vždy existovala církev Ježíše Krista, která nebyla organizací, ale Duchem Božím vedený organismus, malé stádečko.

Teprve později vznikly v římské světové říši křesťanské národní kostely, koptický, kaldejský, syrský, egyptský, pravoslavný a římskokatolický kostel. Ale všechny tyto kostely jsou lidové a zemské kostely, ne ta spasená církev Ježíše Krista.

Od nikajského koncilu v roce 325 n.l. a v Kaldeji roku 381 n.l. existuje jednotné trinitářské nikajsko-kaldejské vyznání víry, ve kterém jsou jednotlivé poučky nosnými sloupy. Také všechny kostely a svobodné kostely, které vznikly od doby reformace to převzaly. A toto vyznání, že Bůh je ve třech věčných osobách, které se označují za „apoštolské“, ale apoštolské není, je vnucováno v křesťanství všem, kteří to do této doby ještě nepřijali.

Tak jak Bůh od Svého lidu Izrael požaduje, aby nesl vyznání víry na čele a ruce, tak antikrist bude ode všech vyžadovat, aby to vyznání víry nosili na svém čele a ruce: Čelo v biblické symbolické řeči znamená přijetí; ruka znamená následování a konání podle toho.

„A rozkazuje všem, malým i velikým, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným, aby měli znamení na pravé ruce své, aneb na čelech svých, a aby žádný nemohl kupovat ani prodávat, než ten, kdo má znamení aneb jméno té šelmy, anebo počet jména jejího. Tu jest moudrost. Kdo má rozum, sečti počet šelmy. Nebo je počet člověka, a je počet ten šest set šedesáte a šest.“ (Zj.13:16-18).

V tomto tématu nebudeme dále pokračovat, ale na **18.** stranu přidáme výňatek z jednoho zajímavého článku od Ludwiga Schneidera, světoznámého izraelského novináře z Jeruzaléma, který se zamyslel nad číslem 666.

„... až do končin Země“
(Sk.1:8)

K shromážděním v prvním závěru týdne v dubnu přišlo do misijního centra v Krefeldu veliké množství bratří a sester ze čtrnácti evropských zemí, a dokonce z Asie a Afriky, aby obdrželi čerstvý pokrm ze Slova Božího.

Shromáždilo se tu asi 900 věřících a přes 600 ze 49 zemí shlédlo on-line přenos ze shromáždění prostřednictvím internetových stránek. Tak mohli lidé od jednoho až k druhému konci Země sledovat ta shromáždění, která se překládala do dvanácti jazyků. Ano, poslední zvěst je zvěstována všemu lidstvu a národům. Dnes vidíme toto Písmo naplněné před svýma očima.

Bratr Branham se v únoru 1965 těšil z technické vymoženosti telefonního přenosu a lidé v celé zemi mohli slyšet kázání. Co by dnes říkal těm dnešním technickým možnostem? Zase by se ze srdce těšil.

To, co můžeme nyní prožívat, je jedinečné a velkolepé. Bůh se sám postaral o to, aby Jeho biblická zvěst pronikla v mnoha jazycích pomocí moderní techniky i do nejbližších koutů Země. Jemu samotnému za to náleží čest a chvála.

Z prvních víkendů se nyní pravidelně rozesílá 4968 DVD, 618 CD, 1942 audio a 180 videokazet ve 12 jazycích. Vám všem, kteří toto misijní dílo, které se vykonává v přímém pověření Pána, podporujete svými modlitbami a dary, z celého srdce děkuji. Bůh nechť to odplatí.

Misijní cesty

Stále znovu sourozenci vyjadřují, jak cenné a požehnané jsou pro ně vytištěná kázání bratra Branhama, brožury a Oběžné dopisy, které jsou jim zasílány. Přesto je to osobní zvěstování právě tak důležité jako v čase, kdy vzkříšený Pán vyslal Svě apoštoly a řekl: „*Jděte do celého světa a zvěstujte evangelium všemu stvoření!*“

Ovoce toho, co Bůh v mnohých zemích učinil, především, co se stalo od mé první návštěvy v roce 1972

v Pákistánu, to jsem tam mohl vidět ve shromážděních od 12. až 22. února 2010.

I když se ta shromáždění konala částečně v blízkosti Afgánských a také Iránských hranic a kvůli nebezpečí islámských teroristických útoků byla přítomna policejní ochrana, zúčastnily se devíti shromáždění v šesti městech celkem asi čtyři tisíce lidí. Slovo Páně zaznělo s velkou plnou mocí a bylo těmi vyvolenými s radostí přijato, takže můžeme mluvit o mimořádné misijní cestě.

Po těžkém zemětřesení na Haiti a v Chile jsme se mohli s potěšením dozvědět, že Bůh nemluví nadarmo, ale dodrží, co slíbí. V obou zemích naši sourozenci byli zachováni. Na Haiti jsem se mohl při své návštěvě v březnu 2010 přesvědčit o tom sám. Cestou z letiště do Port au Prince až do místa shromáždění jsem viděl zničené budovy, přesto ten sborový sál byl nepoškozený. Také mi bylo nápadné, jak dobře oblečení a v dobré náladě byly ty dva tisíce lidí, kteří se shromáždili v budově i před ní.

Ten kazatel potvrdil: „My si nezoufáme, ale jsme posílení, neboť naše spasení se přiblížilo. Na budově shromáždění není ani trhlinka, zatímco kolem jsou jen ruiny.“

Shromáždění v neděli 14. března 2010 v Port au Prince vejde do Božích spásných dějin. Lidé byli pro Slovo otevření a také sporné otázky mohly být ze strany Písma objasněny a vysvětleny. Bůh skutečně daroval milost a cestu požehnal nad všechny prosby a pochopení.

Velmi vděčně a s velikou radostí přijali naši sourozenci pomoc, kterou jsme s sebou přivezli. Také já bych chtěl vám, kteří jste velkoryse projevíli svou účast s osudem našich haitských bratrů a sester, srdečně poděkovat. Ten věrný Pán vám to mnohonásobně odplatí.

V pověření Božím působící

JEŠTĚ JEDNOU SE JEDNÁ O ČÍSLO 666

Však také OIKOYMENA není číslo nějakého člověka, nýbrž organizace. Ekumenie všech světových náboženství nabírá již nyní podobu konečného času, tím že ekumenická rada kostelů již nyní „vyžaduje náboženský pluralismus a proselytismus (proselyta – ten, kdo přestoupil na židovskou víru) zakazuje“.

Nyní vyvstává otázka, která osoba nese součet čísel 666? Je to papež, který ten 666 titul nese,

VICARIUS FILII DEI

neboť sečteme-li ta čísla, výsledek je 666. K tomu přichází, že „Vicarius Filii Dei“ se překládá „Zástupce Syna Božího“, což v přeneseném smyslu slova znamená antikrist, který se postavil na místo Krista. Ale také zde platí otázka: Je ten titul papeže jako titul jménem člověka?

*Menší písmena nemají v latině žádnou číselnou hodnotu

Náboženský vůdce dělá jako „Zástupce Syna Božího“ (VICARIUS FILII DEI) z příslušníků všech náboženství „děti Boží“, neboť jeho titul neříká, že je to zástupce Krista, nýbrž „Syna Božího“. Již nyní jsou věřící všech náboženství oslovováni jako „synové Boží“.

Tato antibožská trojice: velký drak, antikrist a falešný prorok, nesou v trojím způsobu ten počet 666. K tomu se přidá, že číslo 6 je číslem Božího nepřátelství. Trojnásobná šestka (666) tak ztělesňuje ten vrcholný bod lidského nepřátelství vůči Bohu. Číslo 6 znamená v řečtině stigma tj. znamení. Že se tato tři poznávací znamení právě v našem (konečném) čase souběžně společně objevují a k tomu vstoupil Babylon,

(viz Zj.17) zase aktuální jako protihráč Jeruzaléma do plánu, by nás mělo přimět k naslouchání.